

• 304070

66036036 35836

ნოდარ კობერიძე

ქ ი ნ მ ზ ი

თბილისი
2018

ნიგნი „პირმშო“ ერთგავარი შეჯერებაა ქარველ მწერალთა ვიზიტისა ისრაელში. აქ მღელვარების გარეშე ვერ წაიკითხავთ, ქართველი და ებრაელი საზოგადო მოღვაწეეთა და „გულთა კავშირს“ შეხვედრას დიდ შოთა რუსთაველის ფრესკასთან, როდესაც რუსთაველს მისი ვეფხისტყაოსანი „გადაეცა.“ აქაა ერთგვარი ქედის მოხვრა, ცნობილი საზოგადო მოღვაწის ჯემალ აჯიაშვილთან, მის საფლავთან როს გაიმართა. საუბარია სქართველოს სახელმწიფოს საელჩოში გამართულ მიღებაზე. აქაა ბეთლემი, მდინარე იორდანე, გოლგოთის კარიბჭე, გოდების კედელთან ქართველთა ჩათქმა და ცრემლნარევი გამომშვიდობება. ნიგნიში ცალკეა გამოყოფილი ეგვიპტური მისტიკის გამოვლინებანი და მათი ახსნა ავტორისეული მწერლური რაკურსით.

რედაქტორი

დამკავალმონებელი

გიორგი კობერიძე

თამარ ტყაბლაძე

ISBN 978-9941-8-0378-9

პირველი

ებრაელი ერი ერთადერთია ქართველთა მიერ იმ მრავლად შეფარებულ ერებიდან ვისაც შემდგომ ჩვენთვის სამშობლოს წართმევა არ უტყდა! ის ერთადერთი ერია, რომელმაც ქართული მშობლიურ ენად გაიხადა და გვარებსაც ქართული დაბოლოვება მისაც, თუმცაღა ამას არავინ აძალეებდა და ერთდერთი ერია იმ შეფარებულ ერთაგან რომელსაც არასოდეს არ უღალატია საქართველოსთვის და ციხის კარიბჭე ღამე ქურდულად არ გაუღია მტრისთვის. აი სამი იპოსტასი რომელმაც შექმნა მონოლითი-ქართველთა და ებრელთა ძმობას მტლად როს დაედო!

პროლოგი-ამბავი აღთქმულ მინაზე ჩასვლისა და ფანტასმაგორიის დაწყებისა!

მინდა ასე დავიწყო ამბავი ესე გასაოცარი და მას სამადლობელო ბართს ვარქმევ! მაშ ასე-ისრაელის საზოგადოებრივი ორგანიზაციის "გულთა კავშირის" წევრებს, ბატონებს- აბრაჰამ პაატა-იოსებს (საზოგადოების პრეზიდენტს), ქ-ნ ნანა დავარს (შაბათაშვილს), შალვა წინუაშვილს, ნუგზარ ჯანაშვილს, რობერტ ადარს (აჯიაშვილი) ეს ორნი ნუგზარ ჯანაშვილი და რობერტ ადარი საქართველოს მწერალთა კავშირის საპატიო წევრები და მისი დესპანები არიან და მათ მეგობარს მერაბ მიხ-

ელაშვილს, უღრმეს მადლობას ვუძღვნი იმ მართლაც და გასაოცარი მიღებისათვის, რომელიც თქვენ მოგვინყვეთ (ქართველი მწერლების დელეგაციას) 16-23 აპრილს ისრაელში ვიზიტის დროს. ეს იყო მართლაც და სპექტაკლი, დიდებული სპექტაკლი მეგობრობისა და ვამაყოფთ ამით. მე, ამ ერთკვირიან ვიზიტს ხატოვნი „სტუმრად ახალი ცივილიზაციათა პირმშოსთან“ შევარქვი - და დაგვერწმუნეთ იმაში, რომ ამ ვიზიტის ყოველი ნიუანსი თანამიმდევრულად, დღეთა მიყოლებით ეცოდინება საქართველოს საზოგადოებრიობას და მათი გულებიც გაიხარებენ იმით, გაიხარებენ იმით თუ რაოდენ კოლოსალურია ქართველი და ებრაელი ხალხის რიტმული გულის ძგერა!. ეს იყო დაუფინყარი ფიესტა და გვინდა უღრმესი მადლობა გითხრათ თქვენ, ასეთი გულმხურვალე სიყვარულისთვის, რომელიც დაგვერწმუნეთ უპასუხოდ ვით დარჩების და იგი ასახვას ჰპოვებს ჩვენს არსში მთელის "ანიდან ჰომედე"! მაშ მოემზადოს მკითხველი საზღაპრეთში მოგზაურობისათვის, ჩვენ კი პირობას ვდებთ მისხალს არ დავაკლებთ იმ შვიდღიან "განავარდებას - ერთგვარად მისტიკურ სამყაროში! „

ვიზიტისას ქართულ მწერლობას წარმადგენდნენ: - ბალათერ არაბული-საქართველოს მწერალთა კავშირის მამინდელი თავმჯდომარე, ვლადიმერ მაიაკოვსკის საერთაშორისო, გალაქტიონ ტაბიძის და ტიციან ტაბიძისა და დავით აღმაშენებლის პრემიების ლაურეატი, ღირსების ორდენის კავალერი და ნოდარ კობერიძე - მწერალთა კავშირის გამგეობის წევრი.“ ილია ჭავჭავაძის“, „ნიკო ნიკოლაძისა“ და „ნიკო ლორთქიფანიძის“, „დავით აღმაშენებლის სახელობის“ პრემიათა ლაურეატი.

დელეგაციაში შედიოდა აგრეთვე ჩოხატაურის სატყეო მეურნეობის ყოფილი დირექტორი, სახალხო მთქმელი, ბარდი და აშული ბატონი კოტე თავართქილაძე. ისრაელში შემოგვიერთდა აგრეთვე საქართველოს მწერალთა კავშირის წევრი ქალბატონი ლეილა ნოდია

დელეგაციას გზა დაულოცა ისრაელის ელჩმა საქართველოში შაბათაი ცურიმ, რომლის საქართველოში მოღვაწეობა ერთგვარი აღორძინება გახდა ჩვენი ქვეყნების ურთიერთობის განვითარებაში

თქმა-პირველი

ნათქვამია პირველი შთაბეჭდილება გადამწყვეტიაო, რას არ გაიგებდით ისრაელში სტუმრად ჩასულ ჩვენს მოქალაქეებზე, ებრაელი მეზაყუეები და პოლიციელები ისე ექცევიან როგორც პირუტყვებსა და ველურებსო და ლამის საბუთების შეუმომებლად გამოკეტავენ ერთ ნესტიან ოთახში უკან დასაბრუნებელ ბილეთს თავის ხარჯზე აღებინებენ და მერე ვითომცა მგლების ხროვას ისე ყრიან ქვეყნიდანო. არ დაგიმალავთ ოდნავ ვლელავდით, როდესაც თელ-ავივის ბენგურიონის სახელობის აეროპორტში, საპასპორ-

ტო კონტროლის წარმომადგენელს პასპორტებს როს ვუნვდიდით და ჰოი საოცრებანი ღიმილის ყვავილნარის მინდვრის ხალიჩა გადაგვეშალა! რა ჩხრეკა, რა გამოკითხვა, რა საბუთების გაძლიერებული კონტროლი, უბრალოდ მიგვანიშნეს გასასვლელისკენ. როგორც ძვირფას სტუმრებს ისრაელში ჩამობრძანებულებს, მართლაც და "ალიბაბას ყაჩაღთა პაროლის" გარეშე გაიღო მო-

საცდელის კარიბჭე და...
და დაიწყო ერთკვირიანი
სრბოლა ძმობისა!

პირველი რამაც
მთელს ტანში დამაჟრია-
ლა ბალათერისა და მისი
16-ნლის უნახავი დის ქა-
ლბატონი ეთერის შეხ-
ვედრა გახლდათ. ამან
განწყობის რენომე საოც-
რად აამაღლა და დაიწყო

მართლაც “გულთა კავშირის” შეხ-
ვედრა - ძმებთან. აეროპორტიდან
ხელი-ხელ ჩაჭედვილნი გამოვედით
და მანქანებს მივაშურეთ. დავ-
ბინავდით სასტუმრო "ბათ-იამში",
ნომერში, მაგიდაზე უხვად გახ-
ლდათ ათასგვარი ნუგბარები მი-
მობნეული. შუა ღამე გარდასულს
დავეშვიდობეთ და თან შევთანხ-
მდით, ხვალინდელი დილა დიდ
შოთა რუსთაველთან “შეხვედრით”
დაიწყებოდა და ამის მომსმენს

რალა დაგვაძინებდა მით
უმეტეს რომ ზღვა 30
ნაბიჯიდან ჩვენს ფან-
ჯარს ადელვებული უყვე-
ბოდა ამ გმირი ქვეყნის
ისტორიას.

17-აპრილი, თქმა მეორე

ადრიანად ვდგებით და "იერუსალიმის ჯვრის" მონასტრისკენ ვიღებთ გეზს, მთელი "გულთა კავშირი" თან გვახლავს. ყოველ განვლილ კილომეტრზე გული უფრო და უფრო ძალუმად ძგერს და აი ჯვრის მონასტრის შესასვლელთან აღმართული მემორიალიც გამოჩნდა! დროშებს დიდი რუსთველის ანფასი რომ ამშვენებთ, ამაყად აფრიალებულა, ჯვრის მონასტრის შესასვლელთან. უნებლიედ გიორგი ბრწყინვალე მახსენდება-მთელს, ქრისტიანულ სამყაროში ქართველები ერთადერთნი ცხენდაცხენ გაშლილი დროშებით ამაყად როს შედიოდნენ იერუსალიმს, ერთგვარმა ამპარტავნობამ შემიპყრო! მემორიალთან ვიკრიბებით, ხელთ მურმან თავ-

დიშვილის ვეფხისტყაოსნის პირველი სრულყოფილი გამოცემა (გამომცემელი საქართველოს პოლიტექნიკური უნივერსიტეტი), მიჭირავს და ლამის გულთვიხუტებ. თვალნი სხვაგვარად მენტებიან, ყელშიც თითქოს რაღაცა მეხერგება და დიდებულ ტაძარ-სიმაგრეში შევდივარ. ნუგზარ ჯანაშვილი მიხვდება გულის ნადებს და იმ ფრესკისკენ მიმაქანებს შოთა რუსთველის სახელი რომ ჰქვია. პათოსით სათქმელ სიტყვას, ემოციები, ერთბაშად მოვარდნილ მენყერივით ხორხს კაშხალივით ჭედს! ხმა მეკარგება, ნუგზარ ჯანაშვილი მიდგება გვერდში და ვეფხისტყაოსნისადმი მიძღვნილ თავის სტრიქონებს კითხულობს. ემიგრანტებთან შესანიშნავ პოეტებთან: ეკა ქურხულთან და მარიამ გიგაურთან ერთად სურათს ვიღებ. მერე კი... სამარისებული სიჩუმე, რობერტ ადარი და შალვა ნინუაშვილი ანთებულან და მე ვიკრებ

გამბედაობას და მგონი პირველად პოემის ისტორიაში, პოეტს სტამბური წესით დაბეჭდილ მის მიერ შექმნილ ქმნილებას, "ვან-ვდი" და ისიც ასე მგონია სიხარულით ღებულობს საჩუქარს, მას ხომ დღემდე თავისი უკვდავი პოემა ნაბეჭდი სახით აროდეს უხილავს! ნუგზარ ჯანაშვილიმა სასწრაფოდ სკამი მოართვა და ზედ მოვასვენეთ "ამბავი ტარიელისა", ჩამესმის რობერტ ადარის, აბრაჰამ იოსების და დიდებული მეცნიერისა და საზოგადო მოღვაწის (რომლის თაოსნობით ისრაელში გამოიცა ქართველ ებრაელ პოეტთა ანთოლოგია და ახლა პროზის ანთოლოგია მზადდება გამოსაცემად) შალვა წიწუაშვილის მდუმარე ჩურჩულნი. ვეფხისტყაოსნის ეს ეგზემპლარი კი რაზეა ლაპარაკი ის სამუდამოდ რჩება ამ სავანეში ავტორთან - დიდ შოთა რუსთაველთან და საერთოდ, როგორც ვიცით ჩვენამდე ვეფხისტყაოსანი არავის აროდეს არ მოუტანია აქ და რა თქმა უნდა არც დაუტოვებია- არადა ვინ იცის შოთას ტანჯული სული რამდენი საუკუნე ელოდა ამ წამს და ახლა როგორც იქნა იხილა

იგი, წინააღმდეგობა გასცემს და თვისი უკვდავი ქმნილება და ჩვენ მის ჩამომავალთ გვეამაყება, რომ ეს საპატიო მისია ვიტვირთვეთ და შევასრულეთ კიდეც! როგორც იქნა აღსრულდა რაც აქობამდე უნდა აღსრულებულიყო! ჩვენ კი ისლა დაგვრჩენია სანთლები ავუნთოთ უკვდავს და ასე მდუმარედ დავტოვოთ ყველა ქართველის სათაყვანებელი სანუკვარი სავანე. გეზს ჯემალ აჯიაშვილის სასაფლაოსკენ ვიღებთ, რათა სამარდუამო მადლობა ვუთხრათ დიდ ქართველ-ებრაელს ჯემალ აჯიაშვილს სამუდამო განსასვენებელში და ისიც არ გვაგინწყდება ქედი მოვუხაროთ კაცს, რომლის ცხოვრების წესი ქართველთა და ებრაელთა სამუდამო სულიერი ნათესაობის აღიარება გახლდათ!

სსოპის დღე! თქვა მესამე

გათენდა 18 აპრილი- დღე, რომელიც ყველა ებრაელისათვის წმინდათა-წმინდა დღეა! ამ დღეს ისრაელის სახელმწიფოში პატივს მიაგებენ სამშობლოსათვის თავგანწირულ ვაჟკაცებს.

საერთოდ უნდა ითქვას რომ ებრაელ ხალხს განსაკუთრებული სათუთი დამოკიდებულება აქვთ თავიანთი სახელმწიფოებრიობისადმი. მათ გულზე მჯილის დარტყმით კი არ უყვართ თავიანთი სამშობლო, არამედ ბოლომდე აქვთ გასიგრძელებული ის პასუხისმგებლობა, რომელიც სახელმწიფო ყოფას თან სდევს. ექვსმა მილიონმა ებრაელმა იმიტომ კი არ შეაბიჯა კრემატორიუმში, რომ მერე ვიღაც ვიგინდარას ანეკდოტად აეგდოთ იგი და "ელადავა"- ვყიდი ჩემს წილ სამშობლოსო-ეს როგორც ჩვენთან ხდება, არა, არა და არა! თვითოეულ მათგანს სისხლში აქვს გამჯდარი, რომ თუკი ებრაელ ერს არსებობა უნდა, მაშინ ისიც უნდა ახსოვდეთ მარად, რომ ისრაელის სახელმწიფოებრიობა მათი არსებობის გარანტია(!) და დამერწმუნეთ ეს მათ კარგად ესმით. ზუსტად 11 საათზე გაისმა სირენის ხმა და მთელი ისრაელი ორი წუთით დადუმდა, მანქანებიდან მძღოლებიც გადმოვიდნენ და გაშეშებულიებმა პატივი

მიაგეს გმირთა ხსოვნას. შევყურებდი მათ გაქვავებულ სახეებს და გული თან მეთუთქებოდა და თან სიამაყით მევსებოდა.... მორჩა, ამ საკითხზე აღარ განვევრცობი, რომ იტყვიან,, გამგები გაიგებს და ვინც ვერ გაიგებს იგი ჭირსაც წაუღია! 12 საათზე საქართველოს საელჩოში გველოდნენ, დიასახლისის საპატიო მისია ნოდარ დუმბაძის ქალიშვილს მანანა დუმბაძეს ეკისრა და უნდა ითქვას მან თავი შესანიშნავად გაართვა ამ მისიასა და არც ელჩს ბატონ პაატა კალანდაძეს დაუკლია ყურადღება. დიალოგი საქმიანი გამოვიდა დაიასახა თანამშრომლობის გეგმები, რომელთაც მხარში ამოუდგება, "გულთა კავშირის" ნევრები, ერთი სიტყვით მოვლენებს რომ არ გავასწროთ გეგმები დიდია და სერიოზული, დსას-რულს მასპინძლებს არც სტუმარ-მასპინძლობის წესნი დავინწყებიათ და ასე მშვიდად დავემშვიდობეთ ერთმანეთს.. ისრაელი კი საზეიმოდ ემზადებოდა, რადგანაც საიუბილეო თარიღი ახლოვდებოდა ისრაელის სახელმწიფოს არსებობის 70 წელი უსრულდებოდა და ჩვენც სიამოვნებით შევეუერთდით ამ ჭეშმარიტად ეროვნულ დღესასწაულს!

ბეთლემი და ზეიმის საღამო თქმა მეოთხე

ბეთლემი პალესტინის ტერიტორიაზეა და იქ ჩვენ წაყვანას დიდი ვაჟკაცობა უნდოდა და ჩვენი მასპინძლების სასახელოდ უნდა ითქვას, რომ ეს გაბედეს. ბეთლემის ღვთისმშობლის ეკლესია იმ ადგილზეა აშენებული სადაც ქრისტე იშვა. საკმაოდ დიდი აღმართი იყო ფეხით ასასვლელი და ალბათ ვერც ავივლიდი, რომ არა ქალბატონი ლეილა ნოდია, მის შემწეობით შეეძელი ამ აღმართის ავლა. უნდა ითქვას ქ-ონ ლეილას რომ არ ეყოჩაღა საკმაოდ ბევრს დავკარგავდი, ამ უცნაური საეკლესიო ნაგებობის ნიმუშზე, აქ თავს მართლაც იმ გარემოში გრძნობ სადაც ქრისტე უნდა შობილიყო. დიდი ხანი არ გავჩერე-

ბულვართ მალევე ავიყარეთ გუდა- ნაბადი და მივაშურეთ იმ ადგილს სადაც გველოდნენ. ბათ-იამში მობრუნებულებს ქალაქი სრულ სამზადისში დაგვხვდა სახელმწიფო ემზადებოდა დიდი ზეიმისთვის. პორტში ვისამხრეთ და თითო კათხა შესანიშნავი ლუდიც შევსვით, ისიც უნდა ითქვას მთელი ეს ხანობა თავს მევლებოდა ბალათერის და ქ-ნი ეთერი და პატრა კრიზისი მათ გადამატანინეს. მერე კი დაიწყო, ისრაელი გულწრფელმა ზეიმა მოიცვა და ეს ბედნიერი ფესტივალი გათენებამდე გაგრძელდა, ჩვენ კი დილით...

„წმინდა გიორგის“ - საფლავის მცველი თქმა მახუთა!

ლუდისკენ მიმავალ გზაზე, რომელიც უდაბნოს ყვავილნარია და სხვა არაფერი და რომლის ყოველ ბუჩქი ცალკე მიყვანილი მილით ირწყვება ერთი პირველთაგანი საოცრებაა. ჩვენ წმინდა გიორგის სახელობის ეკლესიისკენ მივემართებით, ეკლესიისკენ რომლის წიაღში დასვენებულია წმინდა გიორგის ნეშტი იმ ჯაჭვთან ერთად, რომლითაც იგი დაბმული აწამეს და ღელვა,

ალბათ მხოლოდ ქართველთათვის დამახასიათებელი ღელვა გვეუფლება-წმინდა გიორგი ხომ ქართველთათვის

უპირველესი წმინდანია. ოდნავი თრთოლვით შევაბიჯებთ

ტაძარში და სიღრმიდან თეთრი მარმარილოს საფლავის ქვა გვჭრის თვალს. მონინებით შევდივართ ფლიგელში, კუთხეში ახალგაზრდა კაცს ვამჩნევ, რომელიც თავს დაფოფინებს საფლავს. ბალათერ არაბული იმ ჯაჭვს იკეთებს კისერზე, აქეთ-იქიდან მე და

კოტე თავართქილაძეც "ვბოჭავთ" და ბალათერიც ასე ემთხვევა საფლავის ქვას. მე კი იმ ახალგაზრდა კაცს გამოველაპარაკე, ქართველი აღმოჩნდა, მალე საერთო ნაცნობები გამოგვიჩინდა და დიალოგიც შედგა. თემურ ქობალავა ამ ვაჟკაცის სახელი და გვარი, ბათუმელია და აი უკვე მეოთხე წელიწადია მითიური "გრაალის მცველივით" იცავს საფლავს, იცავს და უვლის, უვლის ვითარცა მორწმუნე მონა მას და ცივ სიოსაც არ აკარებს. კიდევ სულ ცოტა ერთი წელი დავრჩები წმინდა გიორგის საფლავის მცველად და მერე ალბათ სხვა შემცვლისო-ამბობს წელგამართული რაინდი, შუა საუკუნეებში რომ გაბრუნებს და მისი შემხედვარე რწმუნდები ვიდრე ქართველებს მსგავსნი "მცველნი" ჰყავთ მათ გადაშენება ვით უწერიათ. მინდა გადავეხვიო ამ "სულსა მალალს", მაგრამ მოწინებით თავს ვიკავებ. ერთად სადილზე გვთანხმდება, მერე დიდხანს ვლაპარაკობთ საქართველოს ისტორიაზე, მის პირველ მცველზე და ბოლოს სანთლებს ვანთებთ, გადახვეულნი ვემშვიდობებით. მოვდივარ და მომაქვს ძალა, ძალა, რომელიც ქართველებს უნდა გავუზიარო და ვუთხრა მათ -ნუ გეშინის ქართველნი შენი გმირის უკვდავი სული კარგადაა დაცული და საჭირო დღეს იგი წამოიმართება და ვითარცა დიდგორზე კვლავაც წარუძღვება ქართველებს გამარჯვებისაკენ! მამ გამარჯვებით საქართველოვ, მამ გამარჯვებით!

მდინარე იორდანე და სტუმრად არქიტექტორთან თამა ბეჰეჰსე

"ძველები" რომ იტყოდნენ, ლამის მზის ამონვერვისას დავადექით თავს, ვის? ამას წამს მიხვდებოდა კაცი სისხსამ დილით გაშლილ სუფრის არქიტექტონიკას, როს შეავლებდით თვალს. დიახ ჩვენ სტუმრად ცნობილ არქიტექტორს აბრაჰამ პაატა, იოსებს(იოსებ-ბაშვილს) ვენვით, რომელსც "გემის კაპიტნობა" უნდა ეთავა და ეს ერთ მუშტად შეკრული "გულთა კავშირი" და მისი სტუმრები მდინარე იორდანეში "უნდა განებანა! ოლონდ მანამდე.... ვერანდაზე გაშლილ მაგიდას "სისხსამ დილის" სუფრას რომ ეძახიან, რომელსაც თვით ყოველის მქონენი ხელმწიფეც

კი ვერ უპოვნიდა წუნს შემოვუსხედ-ით! ბატონი პაატა, მისი მეუღლე და ოჯახის წევრები რათა თავისუფლად გვეგრძნო თავი, პირთ-ლიმილს როდი იშორებშენ და თავს გვევლებოდნენ... "ქართულმა სუფრამ" როგორც წესი "დროზე მეტი" გაქაჩა და მანამ ერთერთ ჩვენთაგანს არ "მოუვიდა აზრად" ჩვენი ჩამოსვლის მიზანი "აშლა" აღარც გაგვხსენებია და ვიდრე საღამოთი "მეორე განყოფილების გარანტია" არ მი-

ვიღეთ ფეხის მოცვლა არც "გვიფიქრია". ნელ-ნელა აიშალა "დელეგაცია" და გზას დავადექით. გზა ხშირად იორდანის საზღვარს პარალელურულად მიუყვება და ეს ყოველივეს თავის რომანტიულ ელფერსა ძენს.

და აი...

და აი ჯერ რამალაჰის ზღვის სარკე დავლანდეთ და მალე მდინარე იორდანეს კონტურებიც გამოჩნდა, შეაბიჯებ თუ არა იმ ტერიტორიაზე მრავალენაზე წერილ ოთხთავს ჰკიდებ თვალს და ჩვენდა სასიხარულოდ ქართულსაც ვლანდავთ. მე პირი მოვიბანე და თმაზე ხელი გადავისვი, ბალათერმა კი ჩაყვინთა, უამრავ ტურისტებს შორის გაისმოდა ერთი ყივყივი. "განბანვის შემდეგ" იქვე ამოხეთქილ გოგირდის ტბას მივაშურეთ და უმრავლესობა მოთუხთუხე წყალს გადაეშვა. დრო კი არ მიდიოდა მიჰქროდა გაჭენებული ულაცყივით, სადილის დროაო გამოგვიცხადა ბატონმა პაატამ და ჩვენც ისედაც "მაძღარნი" დავემორჩილეთ. სადილზე ყველაფერი კარგი იყო, მაგრამ მე ასეთი გემრიელი თევზი არ გამიშინ-

ჯავს და წამს ბიბ-ლიური თქმულება გამახსენდა ქრისტემ როს თევზით დააპურა ზღვა ხალხი. სადილის შემდეგ პატარას გავიარეთ და რობერტ ადარის კუთვნილ მიკროავტობუსში

მოვიყარეთ თავი, მოვიყარეთ რათა "მეორე განყოფილება", უიმე ბოდიში "მესამე განყოფილება" დაგვეწყო. ბატონი პაატას ოჯახში გაშლილი სუფრა, არქიტექტურის შედეგრივით ელვარებდა და.... და აქაც გამთენიამდე გაისმოდა უფალო ამ ოჯახს მრავალყამიერ სიკეთეს ნუ მოაკლებო და მართლაც ნუ მოაკლებ უფალო-ამინ!

რობერტ ადარის სავანე და აზლოდი თქმა მეშვიდე

როგორც კი შეაბიჯებ რობერტ ადარის სახლის კარიბჭეს წამს თავში მშვენიერი ქართული სიტყვა სავანე მოგდის, დიახ სავანე. იქ ისეთი შეხვედრა გელოდებათ, იმხელა ყურადღება, ისეთ გულის სიტბოს დაუვანებია, რომ

უნებლიეთ კონფუციის სიტყვები გახსენდება: კაცი ფეხიდან თავამდე კი არ უნდა იზომებოდეს, არამედ თავიდან ზეცამდეო და ასეც უნდა არწყვა ეს დიდებული ოჯახი, სადაც სულიერება ბატონ რობერტთან და მის გონიერ მეუღლეს ქ-ნ დოდოსთან ერთად დომინირებს. თავს გვევლებიანო, ხომ იცით ქართული გამოთქმა, მაგრამ არამარტო თავს შემოვლება გამხდარა ამ ოჯახის არსობის წესი, არამედ მისი ყველა წევრი მტლად გედება! ვინც კი

იცნობს ამ დიდებულ ოჯახს, ანდა ერთხელაც კი ყოფილა მათან წამს განისჭვავლება უდიდესი მონინებით, რადგანაც მონინება თავად ის მაგნიტია ესეოდენ როს გიზიდავს და მორიდების სინონიმად წარმოგაჩენს. ამიტომ არც გიკვირს რომ მათ ოჯახში საათი წამებისამებრ გარბის და ჩვენც იმ დღეს მისულნი უხმოდ მორჩილნი შევიქმენით. მაგრამ დრო თავისას მოითხოვდა და აშდოდში ქალაქის მერიის საკონფერენციო დარბაზში გველოდა, ქართველ-ებრაელთა საზოგადოებრივი ელიტა(აშდოდში 60000 ათასამდე "ქართველი" ცხოვრობს და ეს მშვენიერი ახალგაზრდა ქალაქი დღითი-დღე უფრო მშვენიერდება). გზად მიმავალთ ცნობილი მომღერალი იუზა მოშიაშვილის შემოგვემატა და ასე ჩავედით იქ. დარბაზში რომ კეთილგანწყობა სუფევდა არ განვევრცობი, მაგრამ ერთს მოკლედ გეტყვით - ეს იყო სიყვარულის სპექტაკლი. სადამო ნანა დავარსა და ნუგზრ ჯანაშვილს მიჰყავდა და როგორც კი სიტყვა

საქართველოს მწერალთა კავშირის თავმჯდომარეს გადაეცა დარბაზი სიჩუმემ მოიცვა. ბალათერ არაბული კი აცხადებს: ქართულ-ებრაულ კულტურულ ურთიერთობაში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისათვის საქართველოს მწერალთა კავშირის პრეზიდუმის გადაწყვეტილებით ისრაელში მცხოვრები საზოგადო მოღვაწე, "გულთა კავშირის" პრეზიდენტი აბრაჰამ პაატა იოსები(იოსებაშვილი) დაჯილდოვდა კულტურის ამადარის საპატიო წოდებით. ასევე ისრაელში მოღვაწე ქართველი ებრაელი მწერლები, ქართულ-ებრაულ ლიტერატურულ ურთიერთობების განვითარებაში განეული ღვაწლისათვის ჯილდოვდებიან „მადლიერების დიპლომით“. აი ისინიც: ნანადავარი(შაბათაშვილი): ნუგზარ ჯანაშვილი: გერშენბენ-ირენი(წინუაშვილი); სიმხა ადარი: სულო სეფიაშვილი: იზოლდა კრიხელი: თამარმამისთვალოვი: გიამოშიაშვილი: სიმა ჯანაშვილი: რაია წინუაშვილი; ისააკ(ირაკლი) კრიხელი: იზოლდა მოშიაშვილი. შეკრება გვიან ღამით დაიშალა, ოღონდ მანამდე აშდოდის ვიცე-მერმა ბატონმა მოშე ბოთერაშვილმა რომლის განწყობა ჩვენდამი გამოკვეთილად თბილი დ სქმიანი იყო, ქალაქ აშდოდის საქალაქო საბჭოს გადაწყვეტილებით ქართულ-ებრაულ

კულტურულ და საგანმანათლებლო ურთიერთობაში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისათვის დააჯილდოვა ბატონი ბა-
ლათერ არაბული და ბატონი ნოდარ კობერიძე. მოგვიანებით იგ-
ივე ჯილდო თბილისში გადაეცა ბატონ კოტე თავართქილაძეს.

თქმა მერვე

იერუსალიმი, ხაიფა და გამომშვიდობება სადღილით-ქართული ტრადიციული...

მიეც კეისარს კეისრისა და ღმერთს ღმერთისა - ბრძანა ქრისტემ და ამ წამიდან საკეისროს მბრძანებლის კვერთხი რომს მიეკუთვნა, ხოლო ზეციური ტახტი იერუსალიმს ერგო. დროთა განმავლობაში რომი დაემხო ხოლო იერუსალიმისათვის დღესაც გააფრთხილებული ბრძოლა მიმდინარეობს. მივყვებით გოლგოთის გზას და მართალი გითხრათ ფიქრთა თავი ვითა მქონდა. რალაც სიმძიმე მხრებზე მანვე-

ბოდა და მთრგუნავდა. და აი ისიც- მაცხოვრის საფლავი. ამ პატარა მოედანზე მიღეთის ხალხი ირეოდა და უზარმაზარი რიგი იდგა. წელნახრილი შევედი იქ, სადაც ერთ დროს, უფლის ნაწამები სხეული განისვენებდა, მირონის სუნი მაბრუებს და საფლავის ქვაზე სანთლები და ჯვრები დავალაგე, ამიერიდან ისინიც ნაკურთხნი და მირონცხებულნი არიან. დიდხანს არ

მაჩერებენ და ვტოვებ იმ პატარა სენაკს სადაც ყოველწლიურად სასწაულებრივი ცეცხლი გადმოდის და იქვე ეზოში ლოდზე ჩამოვჯექი. ხუთი წუთიც არაა გასული, რომ რადიორეპროდუქტორში ომარის მეჩეთიდან, იქ სადაც ადრე სოლომონის ტაძარი იდგა, მოუძინის ხმა იპყრობს არემარეს. უცნაური კონტრასტია დაბლა ხალხი ალილუიას გალობს, ხოლო ზემოდან ომარის მეჩეთიდან, ალაჰის სადიდებელი სურები ჩაგესმის და ეს ყველაფერი მშვიდობიანი თანაარსებობის გარემოში, ლამის ერთ გოჯ მინაზე ხდება. გაოგნებული ვუსმენ და ვუყურებ ამ მისტერიას და რწმენა მიბრუნდება რომ ოდესმე კაცობრიობა აღირაებს იმას, რომ ყველა ერი, გამომდინარე სოციალურ-პოლიტიკური მოტივაციათა გათვალისწინებით ღმერთთან თავ-თავიანთი განსაკუთრებული გზით მიდიოდა და მიდის. მაცხოვარი კი ყოველთვის ერთი იყო, თუ გინდა მას ადონაი, ალაჰი, ქრისტე ან სხვა რამ უწოდე. გოდების კედელთან ჩავდივართ, შუბლს ვაპყრობ კედელს და ჩურჩულით უფალს ჩემი საქართველოსადმი წყალობასა ვთხოვ! ეს ბოლო საღამოა (ოღონდ მანამდე სიყრმის მეგობარი რეზო ბოთერაშვილი მესტუმმრა, კაცურად მოვისიყვარულეთ ერთმანეთი), ისრაელში ჩვენი ყოფნისა. ხაიფას ვათვალიერებთ, მართლაც წარმტაცია ყოვოველივე და ნუგზარ ჯანაშვილის

ოჯახისკენ მივეშურებით. დარბაზში სუფრა სპარსული ხალ-
ჩისავეთ ზიმზიმებს, ჩიტის რძეც რაია, ჩიტის რძეც უშოვნია
ნუგზარს და ინყება, ინყება ნამდვილი სტუმარ-მასპინძლობის
აპოთეოზი. იუზა მოშიაშვილის ბულბულისებური ხმა დაღლი-
ლობას გაამებს, კოტე თავართქილაძესთანაც იჭერს ხმის ტემ-
ბრს.... ერთი სიტყვით ქეიფია ნამდვილი, ნამდვილი ქართული
ქეიფი! ნუგზარ ჯანაშვილიც, ციბრუტივით ტრიალებს და ამის
შემხედვარე იფიქრებ კაცი- ამ შესანიშნავი პოეტისა და ესეის-
ტის ინტელექტის გარშემო ტრიალებს დღევანდელი საღამოო....
დანოლილნი არა ვართ რომ მანქანა გვაკითხავს და აეროპორ-
ტისკენ ჰერი,ჰერი! განშორების სიცივე შემოგვპარვია, მაგრამ
ქალბატონ ლეილა ნოდისა ხმა აბრუნებს სითბოს:-ეს მხოლოდ
დასაწყისია და წინ კიდევ უფრო დიდი შეხვედრანი გველია-
ნო, უდაოდ უზაკველობას ბრძანებს ქ-ნი ლეილია, მივდივართ
რადგან დავბრუნდეთ, მივდივართ რადგან ახლა ისინი გვესტუმ-
რენ, მივდივართ რომ მოგვენატროს ურთერთი, ახლა კი ყვე-
ლაფრისადმი, რომელიც მართლაც გულის კავშირიდან ინყება
დიდი მ ა დ ლ ო ბ ა !

რეზიუმე თქმა მეცხრა

საქართველოს ისტორიის სანახებში, ჩავლაც არაა საჭირო და ერთი თვალის გადავლევაც კმარა, რომ დაინახო, მას მეგობარი არა ჰყოლია ერთის გამოკლებით და მას ებრაელი ერი ჰქვია. აბსოლუტურად ყვე-

ლამ ვისაც კი გულის კარი გაფულეთ შევიფარეთ, მოვეფერეთ, გავათბეთ გავიდა ხანი და ტერიტორიები მოგვთხოვა. რა ხერხს არ იყენებდნენ -ერთმორწმუნეობაო, მფარველობაო და ვინ მოსთვლის იმ მზაკვრულ გეგმებს ისინი ჩუმად გამალებით როს ახორციელებდნენ საქართველოს დასასუსტებლად, მხოლოდ ებრაელ ერს არ მოუთხოვია ქართული მიწა, ის კი არადა მშობლი-

ურ ენად ქართული გაიხადა და დამწერლობასაც ქართულად ახორციელებდნენ. ეს მაშინ როცა ევროპელი ებრაელები ადიშზე მეტყველებდნენ, აზიელი

ებრაელები აშკენაზს ანიჭებდნენ უპირატესობას, ივრითიც ლამის ხელოვნური ენაა და მხოლოდ საქართველოს ყველა კუთხეს მიმოფანტულებს არც კი უცდიათ რაიმე ხელოვნური დაშიფრული ენა შეექმნათ რათა რალაცნაირად გამიჯნულიყვნენ აბორიგენი ერისგან. ისინი თავიანთ წარმომავლობას თავინთი რელიგიის ერთგულებით უსვამდნენ და უსვამენ ხაზს. მათ შეისისხლორცეს ქართული ტრადიციები, სამეტყველო ენა და ასე დროთა განმავლობაში გადაიქცნენ-"ქართველ ებრაელებათ!", იმ ქართველ ებრაელებათ, ადონაის საქართველოს გამარჯვებასც რომ სთხოვდნენ. ასე იყო 26 საუკუნე და როცა დიდი ალია დაიწყო, მათ თან წაიღეს თავიანთი ქართველობა რითაც გააოცეს მრავლის მნახველი თანამოძმენი. ამაში კიდევ ერთხელ დავრწმუნდით იმ ხანმოკლე ვიზიტისას, ვიზიტისას, როცა თავი საქართველოს გვეგონა. მათმა სურვილმა ენახებინათ ჩვენთვის ძველი და ახალი ისრაელი, (რომლითაც სამართლიანად ამაყოზენ) შეუძლებელი შეგვაძლებინა-დაიხ ჩვენ ვნახეთ ისრაელი ეს პირმშო უფლისა და მშობელი ქრისტიანობისა და ისლამისა! ამავე დროს. ისინი სამართლიანად ამაყოზენ ახალი ისრაელით და ირიბად ყოველთვის გვაგრძობინებენ და ხაზის გასმასაც არ ერიდებიან და ერთგვარი გულჩანყვეტით მარად მიგვანიშნებენ-ჩვენ აქ უდაბნოში ოაზისი სახელმწიფო შევქმენით და თქვენს დალოცვილ მიწა-წყალზე უკვე დიდი ხანია სამოთხე უნდა აგეშენებინათო. ამას მეც ვხვდებოდი და გული მეთუთქე-

ბოდა და თან ვამაყობდი თანამოძმეებით, რომელსაც ირგვლივ (ჩვენი არ იყოს), არაკეთილმოსურნეთა ალყა არტყია და ის მაინც შეუპოვრად დგას და თავიანთი სახელმწიფოს გულისათვის კაცი თუ ქალი სიცოცხლეს ისე გასწირავენ, რომ თვალს არ დაახამხამებენ და სწორედ მაგაშია ამ ერთი ციდა სახელმწიფოს უძველესობის საიდუმლო და ვენაცვალე მათ! ჩემთვის კი ვფიქრობ ალბათ ოდესმე, ჩვენც წამოვიმართებით, ვისწავლით მტერ-მოყვარის გარჩევას, არ დაგვეზარება შრომა და რაც მთავარია შევიგნებთ - ჩვენი ქართველობის გადარჩენის გასაღები სახელმწიფოს სიყვარულშია...

ვაშა და დიდება ებრაელ ერს და ვაშა და დიდება ქართველთა სახელმწიფოებრიობას, რომლის გარეშე საქართველოს გადარჩენა ვით უნერია

და სულ გოლო თქმა-პირმო!

ებრაელი ერის და მათი რელიგიის იუდაიზმის, პირმოთა ორი მსოფლიო რელიგია ქრისტიანობა და ისლამი. სწორედაც ხომ იუდაიზმის წიაღში იშვა სამი წმინდათა- წმინდა წიგნნი-თორა, ბიბლია და ყურანი, რომელნიც თავის მხრივ იდეოლოგიური საფუძველნი გახდნენ ახალი ცივილიზაციების წარმოშობისა და ხომ მათი მემკვიდრეობით მოხდა ეგვიპტის მისტიკური სიკვდილის ცივილიზაციის განდევნა, ანტიკური კერპთაყვანისმცემლობის დამარცხება. კაცობრიობის დიდმა ნაწილმა კი უმადურობით და დევნით გადაუხდა მად-

ლობა ამ ერს, რომელთა ღმერთთან კავშირმა მათ გონი გაუნათა და აგერ უკვე საუკუნეებია რაც ბიბლიაზე და ყურანზე იფიცებენ, შიგ წერილი ციტატებით ხელმძღვანელობენ, ომებს იწყებენ და ზავს აფორმებენ, უყვართ და ოჯახებს ქმნიან და რა მოსთვლის იმას რაც სიკეთე-

ნი მოუტანია და მომავალშიც მოიტანს ესე წიგნები, წიგნები, რომელიც ადამის მოდგმის უმრავლესობის ცხოვრების კატეხიზმოდ იქცა. არადა ჭკუათნაღრძობი ფანატიკოსები, ეძებენ ამ წმინდათა-წმინდა წიგნებში იმას რაც არ წერია და არც შეიძლება ეწეროს იქ, ისინი კი მაინც პოულობენ (კომუნისტები და ფაშისტები ეს დემონთა პირმშოები, თავიანთი მახინჯი იდეოლოგიების ძირძველ ფესვებს ხშირად აქ ამოჩიქნიან ხოლმე) და ადამიანებს სისხლი აბანოებს უწყობენ, მაგრამ ასე სულ ვერ გაგრძელდება- კაცობრიობა თავის თავში აუცილებლად იპოვნის ძალებს, რათა დაამარცხოს, განდევნოს სიბნელე. ბიბლიაში ხომ წერილ არს: „და ნათელი იგი- ბნელსა შიდა ჩანს და ბნელი იგი მას ვერ ენია!“ -და ასეც იქნების და არ გამიკვირდება თუ აქაც გადამწყვეტ როლს ებრაელი ერის გენია შეასრულებს! ახალი ცივილიზაციის- მონოთეიზმის პირმშოს ჯერ კიდევ ბოლომდე არ შეუხსრულებია ის მისია რომელიც უფლისგან აქვს დაკისრებული!

ისრაელი-საქართველო 2018 წელი

ეპრაელი ერი-ქართველი ერი

ეპრაელი ერის, დამკვიდრებული სტერეოტიპი ამ ხალხისა, წამს ქრება, როგორც კი თუნდაც ზერელედ გადაავლებ მის ისტორიას, ეთნოგენეზის, მის მებრძოლ სულსა და შეუდრეკელობას. ამ ხალხს უფალმა ზღვა გაუპო, და ათი მცნება ამცნო, რადგანაც მათში შეიცნო ნებელობის ძალა, რომელიც საუკუნეებს გაუძლებდა და მის რჩეულ ქალაქს იერუსალიმს, აუცილებლად დაიბრუნებდა და ასეც მოხდა. მათ წიაღში იშვა ორი მსოფლიო რელიგია: ქრისტიანობა და ისლამი, მაგრამ ამან წამითაც ვერ შეარყია მათი რწმენა, რომ მაინც ისინი იყვნენ მესიანიზმის მატარებლები. ხოცავდნენ, ამცირებდნენ, ავინრობდნენ, ისინი კი მაინც ყოველ შეხვედრას ერთი ფრაზით ამთავრებდნენ-მომავალ წელს იერუსალიმშიო და ასე გრძელდებოდა საუკუნეები, და ამ საუკუნეებში ვინმესთვის რომ გეთქვათ საბოლოოდ იერუსალიმს ეპრაელობა დაიბრუნებდა(მათ ხომ ამ ქალაქში ცხოვრებაც აკრძალული ჰქონდათ და მხოლოდ წელიწადში ერთხელ ჰქონდათ უფლება მისულიყვნენ გოდების კედელთან რათა ღმერთან ესაუბრათ). დიდ ფანტაზიორად თუ არ ჩავთვლიდა, ყოველ შემთხვევაში, ირონიით მაინც გადმოგხედავდა. არადა ვინ არ ფლობდა ამ ქალაქს - ბაბილონელებიო, ეგვიპტელებიო, არაბებიო, ჯვაროსნებიო... (გიორგი ბრწყინვალეს დროს ხომ ქრისტიანთაგან მარტო ქართველებს ჰქონდათ უფლება - ცხენზე ამხედრებულთ გაშლილი დროშებით შესულიყვნენ ამ წმინდა ქალაქში), მაგრამ გავიდა დრო და ექვსმა მილიონმა ეპრაელმა შეაბიჯა კრემატორიუმში რათა მოეპოვებინათ მორალური უფლება, რომ ეს ქალაქი კვლავაც მათი გამხდარიყო. ექვსი მილიონი, ექვსი მილიონი სიცოცხლე გადაიხადეს მათ ამაში და აღტაცება და მუხლის მოდრეკა მათ!

რატომ მოვყევი ეს ამბავი, რატომ და მინდა ქართველობას(რომლებზეც რუსებმა შექმნეს ერთი დამაკნინებელი სტერეოტიპი-არაფრის მაქნისისა) კიდევ ერთხელ შევახსენო, გამარჯვება უმსხვერპლოდ არ მოდის და რაც უფრო დიდია გამარ-

ჯგუბის პრიზი უფრო დიდი იქნება მსხვერპლი და ჩვენ ცხრა აპრილის, აფხაზეთის ომში და სამაჩაბლოს ომში დაღუპულთა გმირთა ქმედებების რევიზია კი არ უნდა დავიწყოთ, არამედ მათი სახელები ყოველდღიურად უნდა განვადიდოთ და ყველა ქართველისთვის სათაყვანებელი გავხადოთ, რათა მზად ვიყოთ იმ დიდი მსხვერპლის გასაღებად, რომელიც ქართულ სახელმწიფოს თვითდამკვიდრებისათვის ბრძოლაში კიდევ არაერთხელ მოუწევს და თუ ჩვენ ამ განსაცდელს შინაგანად მზად, ერთიან პოლიტიკურ სუბსტანციად ჩამოყალიბებულ ერად არ შევხვდით, მაშინ სჯობია თეთრი დროშა ავაფრიალოთ(როგორც ამას გვირჩევენ კოლაბორაციონისტები), და არამარტო აფხაზეთი და სამაჩაბლო არამედ მთელი საქართველო ფიანდაზად გავეგოთ, ვიცეკვოთ, ვიმღეროდ და სამუდამოდ დავივიწყოთ(სუფრის გარდა), რომ ოდესმე ერი ჩვენცა ვყოფილვართ და ირუსალიმს გაშლილი დროშებით ამაყად შევდიოდით! კრემლიდან „კეთილიმოსურნეები“ სიამოვნებით გაგვიჩაჩახებენ იმ გზას რომელსაც სრული დემორალიზაცია ჰქვია. ასეთი, თუნდაც მაძლარი საქართველო, მე არ მინდა და ვისაც ჩემსავით არ უნდა, მარად წინ უნდა ედოს ებრაელი ხალხის გმირობის მაგალითი, მაგალითი, რომელიც შიშის ზარს სცემს მთელ ახლო აღმოსავლეთის ნავთო-დოლარებით გაზულუქებულ მილიონიან არმიებს!.

ბიბლიური თქმულების ერთგვარი ინტერპრეტაცია

ყველამ იცის ბიბლიური თქმულების თანახმად აბრამს თავისი შვილი ისაკი, მსხვერპლად უნდა შეენიროს უფლისადმი და მართლაც მოამზადა ეს გაუსაძლისი აქტი, აიღო დანა შემართა, მაგრამ ამ დროს უფლის მიერ გამოგაზავნილმა ანგელოზმა შეაჩერა იგი, ღმერთის წყალობა აუწყა და ისიც დაამატა რომ აგერ ეკალ-ბარდებში გახლართულ ვერძის შეწირვასაც მიიღებდა უფალი. აბრამა შეასრულა უფლის ნება და ბედნიერი ჩაეხუტა შვილს. თეოლოგები ამას ხსნიან იმით რომ ღმერთს აბრაამის ერთგულება უნდა შეემონებინა. ესე ახსნა აკნინებს პირველ რიგში უფალს. როგორ განა ყველაფერი მისი შექმნილი არ იყო და რასაც ბრძანებდა ისე არ იქნებოდა, მით უმეტეს იგი ხომ ყველა ადამიანის სულში იხედება და კარგად იცის ვინ-ვინაა. ამიტომ ასეთი გამოცდა ცოტა არადაამაჯერებლად ჟღერს. მაშინ იგი რა უფალი და არსთა გამგებელია თუკი მას სისხლი სწყურია- თუნდაც უბრალო ბეკეკასი, ეს ხომ მას უფლის შარავანდედს აცილებს და უბრალო კერპად ქცეულ მოკვდავს ხდის, რომელსაც სურს ქვეშედომებიდან ხარკიც აიღოს და თანაც ეთაყვანებოდნენ მას, მაგრამ ღმერთი ხომ აბსოლუტური სიკეთე და სიყვარულია და როგორ შეიძლება ისედაც თაყვანისცემულს უბრალო მოკვდავთა თაყვანისცემის ცდუნება ჰქონდეს მას. ეს ხომ წარმოუდგენელია. ჩემის აზრით მოცემულ ამბავში ღმერთი თვალნათლივ აჩვენებს აბრამს თუ ადამიანს რამდენი განსაცდელი, რამდენი "მსხვერპლთშეწირვა" მოელის წინ და იგი ამისათვის მზად უნდა იყოს და მედგრად გადაიტანოს ის დარტყმები, რომელიც ადამის მოდგმას მოელის ედემის ბაღიდან წამოსვლის შემდგომ. აქ ჩანს თუ რაოდენ გულმონყალეა უფალი ადამის მოდგმის მიმართ, რომ აფრთხლებს უმწვავესი გამოცდით რეების გადატანა მოუწევთ უფლისადმი ურჩობის გამო და ამ მიუსაფარ სამყაროში მარტოცაა და ამიტომ ეცოდება ღმერთს იგი და

მართლაც თუ გადავხედავთ მსოფლიო ისტორიას ეს ერთი დიდი სერიალია ადამიანის ტრაგიკული და დაუნდობელი ცხოვრებისა, რომელთანაც თვით ისაკის შეწირვა ფერმკმთაღდება, კაცობრიობას კი არადა არ სურს გონზე მოსვლა და საქმე იქმდე მიჰყავს, რომ თავისთავს ალბათ აუტოდაფესაც მოუწყობს. აი სულ რისი თქმაც მინდოდა. ეს ჩემი მოსაზრებაა და მას არა აქვს პრეტენზია მსოფლიო ჭეშმარიტებაზე.

თანამედროვეობა და მასონები

ხშირად გაიგონებთ: მსოფლიოს მასონები მართავენ და მათი მსხვერპლი ვართ კაცობრიობაო. ლამის სატანისტებსაც კი ადარებენ, მე კი პირდაპირ ვეტყვი მათ-ცდებით, ძალიან ცდებით. ახლა არ მოვყვები მთელს ისტორიას, ვიტყვი მხოლოდ რომ მასონობის იდეა გამომდინარეობდა ერთში, უკეთესად მოწყობილიყო ადამიანთა ცხოვრება. დააკვირდით მათ სიმბოლოებს: პირამიდა, ფარგალი, საკალატოზო ხელსაწყოები და სხვანი და სხვანი, მამასადამე ყოველივე ის რაც შენებასთანაა დაკავშირებული. მასონი ვერ გახდებოდი თუკი შესაფერისი განათლება არ გქონდა მიღებული, მათ ღმერთი მიაჩნიათ სამყაროს უმაღლეს არქიტექტორად და ისინი თვლიან რომ მას უნდა დაეხმარონ სამყაროს უკეთესად მოწყობაში. მაშ რაშია საქმე იკითხავს გულუბრყვილო მკითხველი, რატომ აგინებენ და რატომ აშინებენ მათით ხალხს, პასუხი მარტივია-ყოველივეს ძირის-ძირი გავლენის სფეროების გადანაწილება! ძირითადად ეს ხდება- რელიგიებსა და სხვათა დიქტატორულ-ფაშისტურ-ბოლშევიკური სახელმწიფო ინსტიტუტებს შორის. მასონები კი მათი პირველი ხელისშემშლელი არიან. რაც უფრო გაუნათლებელია ადამიანი, მით უფრო ადვილი სამართავია და დასამორჩილებელია იგი, ხოლო მასონები ძირშივე ებრძოდნენ გაუნათლებლობას. ახლა ჩამოვთვლი ზოგიერთ ქართველ მასონებს და თქვენ თავად განსაჯეთ ბოროტი ძალებია თუ თუ სამშობლოსათვის ზრუნვაში ჩაფერფლილები: გრიგოლ ბატონიშვილი, კიკია აბაშიძე, კარლო ჩხეიძე, გიორგი გვაზავა, ნოე რამიშვილი, ზაქარია ფალიაშვილი, ნოე ჟორდანიას, სპირიდონ კედია, სოლომონ დოდაშვილი, ალექსანდრე ორბელიანი, მიხეილ თამარაშვილი და კიდევ მრავალი გამოჩენილ მამულიშვილი. რა თქმა უნდა არც ისე მარტივადაა საქმე როგორც ვთქვი, მაგრამ ჭორი რომ ისინი ებრძვიან ქრისტიანობას, მტკნარი სიცრუეა, პირიქით ეს მოძრაობა მის წინააღმდეგ ნარმოიშვა და ვიტყოდი მეტსაც, ისინი რეფორმაციის

სათავეებთან იდგნენ. დღევანდელი მასონები კი საკმაოდ დასუსტებულ, დაქსასულ ძალას წარმოადგენენ და მათი გავლენა მსოფლიო პოლიტიკაზე ძალზედ მცირეა (მასონური მოძრაობის აყვავების ხანას წარმოადგენდა მეცხრამეტე საკუნე), ამჟამინდელ მსოფლიოს დახურული კლუბების სახით მართავენ ფინანსური მაგნატები და პოლიტიკოსნი, მაგრამ ეს უკვე სხვა თემაა. ჩემი რჩევა იქნება განათლდით, იკითხეთ და ვერავითარი შავი ძალა ვერ შეძლებს თქვენს დათრგუნვას. აი სულ რისი თქმა მინდოდა, ახლა კი არჩევანი თქვენზეა, გინდათ მაგინეთ და გინდათ წიგნებს ჩაუჯექით. p.s ვინმემ შეიძლება მეოცე საუკუნის სამოციან წლებში იტალიური მასონთა ლოჟის p-2 სახელმწიფო გადატრიალების მცდელობა დამისახელოს, მაშინ ლამის მთელი იტალია მაფიის ხელში იყო და მათი მცდელობაც იტალიის ხსნას წარმოადგენდა ამ ავბედითი კრიმინლური სინდიკატიდან!

სიკვდილის ცივილიზაცია
ესსე
ის რაც ეგვიპტეში ღაჰინასა და ...

ეგვიპტე, ქვეყანა სადაც ყოველი კუთხიდან "სიკვდილის ცივილიზაცია" გალივერებს. ეს დიადი ქვეყანა, რომელსაც იდეოლოგიად სიკვდილისთვის მზადება ჰქონდა, დღეს, გარდაცვლილი ცივილიზაციის სუვენიერების სამშვენიისად ქცეული, კვლავაც გატყვევებს, გატყვევებს და სამყაროს ბადრაგი- მისი გრავიტაცია, შავი ხვრელის გრავიტაციასი არ იყოს- შენს შესრუტვას ლამობს. აქ ადამიანი ამ სამშვენიისების ლანდს გაგონებს და მიცვალებულთა ომხივარი აშკარად თრგუნავს ცოცხლებიდან გადმოსულ დუჟს ოფლის სახით რომ გადმოდინების. ყოველი ჭურჭრუტანიდან გარდაცვლილი ღმერთები როს გითვალთვალებენ. ამას აშკარად შეიგრძნობ და ამ "გუშინდელთა" თვალთვალში უცბად გამოანათებს დიადი, დიადი რომელსაც პირამიდები ქვიან! მისი პირველად დამნახველი აშკარად შეიგრძნობ გრავიტაციის ყოვლის მომცველ თრგუნავს და ცაში აზიდულთ ეკითხები, მანდ რომ ამოვიდე...მაგრამ დამთავრებული არა გაქვს ფიქრთა სრბოლა, რომ სფინქსის ბდღვინვა ძირშივე ახშობს "მკრეხელურ ფიქრებს" და თავშიც ვითარცა ჩამოშლილი ლოდნი ისე გირახუნებს და ხვდები ტუსალი ხარ, ტუსალი ხარ იმ დღეცისმარისა, ღმერთებს რომ მოუსჯია შენთვის. ამ ფიქრების გადატანას და მათ გააზრებას სუფთა ფურცელზე ნურც შეეცდები, რადგანაც ყოველ ასოს პირამიდების ლოდთა სიმძიმე შეუძენია და ისეთი გრუხუნით ეშვებთან და იფანტებიან სუფთა ფურცელზე თითქოს მართლაც და უდაბნოში ყოფილხარ და ეს სუფთა ფურცელი და იქ მიმოფანტული ლოდები სინონიმია შენი უდაბნოდ დამონებული სიცოცხლისა და.....

და ნებდები! ნებდები რა ნამს ჩაგესმის სამშვენიისთა სუვენიერებს როს ეძახიან, ხითხითი და ხვდები შენც "სამშვენიისი" ხარ ამა ქვეყნის, იმ დიადის ხელში დედამინაზე ჩადენილი ცოდვე-

ბისათვის რომ გამუგზავნიხარ- იმ ასე ნაცნობს და ასე უცნობს, რომელთანაც "სიკვდილის ცივილიზაციას" უნდა დაეკავშირებინე, მაგრამ ვერ გაუგეთ ერთმანეთს და დაიკარგა ის ძაფიც, რომელიც შენს ჩაბინდულ ცნობიერებას რომ უნდა ჰქონოდა მასთან.აი....

აი ახლაც ჩემი კომპიუტერის ეკრანზედ თვალნათლივ ვხედავ მათ გრუხუნით ჩამოქცევას და....

ნეტავ რაა იქ არაცნობიერში მიძინებული, ხანდახან მიწისძვრასავით რომ შეინძრევა, ხოლმე და ვულკანივით ამოხეთქილი რალაცას მახსენებს და რას ეს რომ ვერავის გაგვირკვევია, ჩვენი მეხსიერბის ფირსაც საგულდაგულოდ დარაჯობს მისი მსორე ბადრაგი, რომელსაც გადავიწყება ჰქვია.

გმადლობთ პირამიდებო, გმადლობთ ფარაონთა და ქურუმთა სულელებო, რომ შემაჭვრიტეთ ეს ერეტიკოსი იქ სადაც ....აი კვლავაც იშლებიან უდაბნოს თეთრ ფურცელზე ჩემი ნაშენი პირამიდათა ქვები და ასე იქნება მარადის, ვიდრე.....

სარჩევი

პირმშო	3
ებრაელი ერი -ქართველი ერი.....	31
ბიბლიური თქმულების ერთგვარი ინტერპრეტაცია.....	33
თანამედროვეობა და მასონები	35
სიკვდილის ცივილიზაცია- ესეი ის რაც ეგვიპტეში დავინახე და... ..	37

რომ არა უკვე ცხრა წელი შვიცარიაში მოღვწე,ერთი დიდ-ბუნოვანი, კეთილშობილი ქალბატონის ძალისხმევა, რომელსაც ეთერი ზაქარიაძე ჰქვია, ეს წიგნი ძვირფასო მკითხველო ხელთ არ გეპყრობოდა. მოდით ერთად გადავუხდოთ მადლობა ამ არაჩვეუ-ლებრივ ქალბატონს და ვუსურვოთ ზენარმა მისი ხელიდან მად-ლის გაცემა არ დაშრიტოს-მადლობთ ქალბატონო ეთერი!

THE FIRSTBOM
PUBLICISM
NODAR KOBERIDZE

ნოდარ კობერიძე მწერალი, პუბლიცისტი, ისტორიკოსი-საზოგადოებათმცოდნე, ილია ჭავჭავაძის, ნიკო ნიკოლაძის, ნიკო ლორთქიფანიძის, დავით აღმაშენებლის პრემიების ლაურეატი. ავტორი წიგნებისა: თეთრი ღიმილი; ჟოკეის ბედის ნებიერი; ბედისწერა საქართველოსი?; წყალდიდობა; ლახ-

ტის წრეში; ასლან აბაშიძის პიროვნება; ვინც შახვილს აიღებს; რომ გაიმარჯვო ერეტიკოსი უნდა იყო; მეორე ფორმა; ორი გოლგოთა; აღდგომის ღამე ქაიროში, მამლუქთა სასაფლაოზე; შირე გორჯის საფლავის ძიებაში. დაამთავრა ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი. სადიპლომო ნამრომი: ნაპოლეონის ასი დღე. მუშაობდა თბილისის -ისტორიულ-ეთნოგრაფიულ მუზეუმში-მეცნიერ თანამშრომლად; დავით აღმაშენებლის საზოგადოების პასუხისმგებელ მდივნად; საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციის პრეს-სამსახურის უფროსად. კითხულობდა ლექციებს თბილისის დავით აღმაშენებლის სახელობის უნივერსიტეტში. გამოცემდა და რედაქტორობდა გაზეთებს: - „ქართული ფეხბურთი“; „თეში“; „სარანგი“, „ალორძინება“; „მესამე ათასწეული“; „აღმაშენებელი“. საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციის, ოლიმპიური კომიტეტის სპორტულ ჟურნალისტთა კავშირის თანადამფუძნებელი. და დავით აღმაშენებლის საზოგადოების პრეზიდენტის წევრი-თანადამფუძნებელი; კონსტანტინე გამსახურდიას საზოგადოების პრეზიდენტის წევრი თანადამფუძნებელი, საქართველოს მწერალთა კავშირის წევრი. მისი ნაწარმოებები თარგმნილია გერმანულ, რუსულ და სხვა ენებზე.

[ISBN 978-9941-4-0769-9]

